

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 11.7.2007
COM(2007) 407 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА

**относно изпълнението от 2005 г. насам на рамковото решение на Съвета от 13 юни
2002 г.
относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между
държавите-членки**

[SEC(2007) 979]

1. МЕТОДОЛОГИЯ

В изпълнение на член 34 от Рамковото решение на Съвета от 13 юни 2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки¹, Комисията внесе преработен доклад, който оценява прилагането на този акт (наричан по-долу „рамковото решение“) от всички държави-членки².

Настоящият втори доклад бе изготвен в отговор на поканата от Съвета по правосъдие и вътрешни работи от 2 юни 2005 г.³ относно актуализирането на оценката за периода до 1 юни 2007 г., за да отрази влизането на България и Румъния в Европейския съюз на 1 януари 2007 г. Критериите за оценка, които използва Комисията за целите на настоящия доклад, са от една страна общите критерии, които обичайно се вземат предвид при оценката на рамкови решения (полезен ефект, яснота и юридическа сигурност, пълно прилагане, спазване на сроковете за транспониране)⁴ и от друга специфичните критерии, присъщи за европейската заповед за арест - най-вече нейната юридическата същност, ефикасността и бързината ѝ.

За да изготви настоящия доклад Комисията се основава най-вече на новите национални разпоредби за прилагане на заповедта за арест, предоставени ѝ от държавите-членки, на публикуваните им коментари относно първия доклад⁵, на допълнителната информация от Генералния секретариат на Съвета, под формата на наличните отговори на изпратения от председателството на Съвета⁶ статистически въпросник и докладите за оценка, изготвени и оповестени за Белгия⁷, Дания⁸ и Естония.⁹ Комисията също така поддържаше двустранен диалог с лицата за контакт, определени за тази цел от държавите-членки и присъства на диалога по темата с националните парламенти, организиран от Европейския парламент¹⁰.

2. ОЦЕНКА

2.1. *Широко разпространена практика, въпреки някои първоначални трудности при въвеждането в националното законодателство*

Заповедта за арест представлява значителен успех. Настоящият доклад сочи, че степента на използването ѝ расте с всяка изминала година и на практика позволява на съдиите да получат предаване на лица в по-кратки срокове, в сравнение с класическата процедура по екстрадиция (вж. 2.1.1). В същото време, в доклада си Комисията иска да припомни трудностите по

¹ ОВ L 190, 18.7.2002 г., стр. 1.

² COM(2005)63 и SEC(2005)267 от 23.2.2005 г., изменени от COM(2006)8 и SEC(2006)79

³ Съобщение за пресата на Съвета №8849/05, 3.6.2005 г., стр.10 и документ №8842/1/05, 19.5.2005 г.

⁴ COM(2001)771, 13.12.2001 г., § 1.2.2.

⁵ COPEN 118, 2.9.2005 г.

⁶ COPEN 75, 15.4.2005 г.

⁷ 16454/1/06 REV1 COPEN 128 от 3 януари 2007 г.

⁸ 13801/1/06 REV1 COPEN 106 от 6 декември 2006 г.

⁹ 5301/1/07 REV1 COPEN 6 от 20 февруари 2007 г.

¹⁰ Препоръка на Европейския парламент до Съвета относно оценката на европейската заповед за арест, 2005/2175(INI), 15.3.2006 г.

транспониране, отчасти от конституционен характер, които трябваше да бъдат преодолені през 2005 г.

2.1.1. Използването на европейската заповед за арест се превърна в обичайна практика

Общият обем на исканията за предаване между държавите-членки нарасна значително. Европейската заповед за арест не само практически замести процедурата за екстрадиция в рамките на Европейския съюз, но и поради предимствата, които предлага, са използва все по-често. Редките останали случаи на неприлагане се дължат на някои ограничения върху:

- временното прилагане на европейската заповед за арест (чл. 32 / Франция, Италия и Австрия са подали съответни декларации по въпроса, както и Чехия, Люксембург и Словения, но по неправилен начин). Въпреки това, член 30, алинея 1 от италианския закон предвижда разпоредбите на закона да се прилагат само към исканията за изпълнение на европейски заповеди за арест, издадени и получени след влизането му в сила, тоест след 14 май 2005 г., което противоречи на рамковото решение. Между другото, Чехия и Люксембург са внесли декларации, които противоречат на член 32 от рамковото решение, в смисъл че те засягат европейските заповеди за арест, по които Чехия и Люксембург могат да са както в качеството на държави, които издават, така и на държави, които приемат заповеди за арест. В случая на Чехия тази трудност бе преодоляна с приемането на изменение на закона за транспозиция, което влезе в сила на 1 юли 2006 г. В допълнение на това, Чехия вече приема и издава заповеди за арест за деяния, извършени преди 1 ноември 2004 г., освен когато става въпрос за граждани с чешка националност. На практика за деянията, извършени от чешки граждани преди 1 ноември 2004 г., не е възможно извършването на тяхното предаване, освен ако не се използват разпоредбите на Европейската конвенция за екстрадиция и нейните допълнителни протоколи от 15 октомври 1975 г. и от 17 март 1978 г. Чешки граждани, извършили престъпления след 1 ноември 2004 г., могат да бъдат предадени при условие на реципрочност.
- предаване на собствени граждани (чл. 33 / Австрия внесе декларация по този въпрос в Съвета, както и Германия за част от годината 2005-2006, също така Кипър и Чехия, две държави, които допускат предаването на свои граждани само за деянията, извършени след 1 ноември 2004 г. за Чехия и след 1 май 2004 г. за Кипър). В Полша, предаването на полски граждани е възможно след изменението на закона от 7 ноември 2006 г., но се извършва систематична проверка за двойна наказуемост на деянието.

Въпреки отсъствието на обща статистическа система на държавите-членки, обменът на данни между тях дава основание за потвърждаване на тенденцията за масово използване на европейската заповед за арест, както и за ефикасността на тази процедура.

През 2005 г. са издадени близо 6900 заповеди от 23-те държави-членки, подали информация по въпроса¹¹, което е два пъти повече в сравнение с 2004 г. В повече от 1770 случая, издадените заповеди доведоха до локализиране и арест на издирваното лице. По все още неофициални данни, статистиката за 2006 г. потвърждава тази възходяща тенденция през годините.

Предаването на заповедите се е извършвало предимно чрез Интерпол (58 % от общия обем издадени заповеди) и/или чрез Шенгенската информационна система за 13-те държави, които имат достъп до нея (52 % от заповедите). За останалите случаи, заповедите за арест най-често са били директно предавани между самите държави-членки¹². Броят на получените европейски заповеди за арест, според информацията от 23 държави-членки, е над 8500, което е повече от броя на издадените, защото една заповед може да бъде отправена към няколко държави-членки.

През 2005 г. повече от 1770 издирвани лица бяха арестувани въз основа на европейската заповед за арест на територията на 23-те държави-членки, споменати по-горе. От тези арести повече от 86 % завършиха с предаване на лицето на държавата-членка, издала заповедта (т.е. 1532 души, за сравнение през 2004 г. само 60 % от арестите за довели до предаване). Половината от лицата, предадени през 2005 г. на държавата, издала заповедта, са се подчинили на заповедта доброволно (през 2004 г. това е бил случаят само на една трета от тях). Също така, повече от една пета от лицата, предадени през 2005 г. в рамките на Европейския съюз, са били граждани или постоянно пребиваващи на територията на държавата, изпълняваща заповедта. Гаранция по смисъла на член 5, параграф 3 от рамковото решение е била изисквана във всеки втори случай.

Останалите видове гаранции, които могат да бъдат изисквани в случай на присъда, издадена задочно, или на престъпление, наказуемо с доживотен затвор, се изискват рядко, с изключение на някои държави-членки като Нидерландия, които го правят систематично и с това създават проблеми на изпълняващите държави.

Като цяло, данните за 2005 г. потвърждават, че въвеждането на европейската заповед за арест е намалила значително сроковете за предаване, в сравнение с преди. Средната продължителност на изпълнение на едно искане за предаване е намалела от около 1 година по процедурата за екстрадиция до по-малко от 6 седмици, като в някои чести случаи¹³ е дори 11 дни, когато лицето е съгласно да бъде предадено (съответно 45 и 15 дни през 2004 г.). Въпреки това, Комисията със съжаление отбелязва, че в някои държави (Ирландия и Обединеното кралство), сроковете за предаване са далеч по-големи от горепосочената средна стойност и превишават значително максималните стойности, предвидени в рамковото решение. През 2005 г. Комисията отбеляза

¹¹ Белгия и Германия не са внесли данни за 2005 г. (COPEN 52 9005/4/06 REV 4 от 30.06.2006 г. допълнен от REV 5 от 18 януари 2007 г.).

¹² Сумата от процентите (58 % и 52 %) надвишава 100%, тъй като една заповед може да е била предадена по различни канали.

¹³ Статистическите данни за Ирландия (отговор на въпрос 7.2 „между една седмица и една година“) не бяха включени (COPEN 52 REV 4, 30.06.2006 г.)

около 80 случая (или едва 5 % от общия брой), в които срокът за предаване от 90 дни, предвиден в член 17, параграф 4 от рамковото решение, не е спазен. Комисията би искала да обърне внимание на факта, че въпреки че някои държави систематично уведомяват Евроюст относно всички случаи на забавяне, тази практика все още не е следвана от други държави и в този смисъл всички държави-членки трябва да положат усилия.

В практическо отношение, ако и инструментариумът на разположение на европейската заповед за арест, предвиден в приложението към рамковото решение (член 8), да задоволява почти всички държави-членки, опитът показва, че частите, които се отнасят до самоличността на лицето и описанието на фактите, трябва да съдържат по-внимателно подбрана информация¹⁴. Важно е да се отбележи, че европейската съдебна мрежа предоставя информация на своята уебстраница, която да улесни установяването на компетентните национални съдебни органи (член 10, параграф 1)¹⁵, а Евроюст е публикувал насоки, които да улеснят намирането на разрешение в случаите на конкуренция на искания (член 16, параграф 2)¹⁶.

2.1.2. Трудностите от конституционен характер при транспонирането в някои държави-членки, днес са преодоленени

Конфликти на нормите временно възпрепятстваха пълното прилагане през 2005 г. и 2006 г. на рамковото решение на територията на Съюза. През 2005 г. в някои държави-членки (Полша, Германия, Кипър), част или всички национални разпоредби, транспониращи рамковото решение, бяха обявени за противоконституционни. Комисията с удовлетворение констатира, че тези трудности са преодоленени и вече не представляват пречка за прилагането на европейската заповед за арест.

В случая на Полша, само разпоредбата, постановяваща предаване на полски граждани бе счетена за противоконституционна (член 55, параграф 1). Въпреки това, тази разпоредба продължи да бъде в сила до 6.11.2006 г., срок, постановен от Конституционния съд с цел да даде на правителството достатъчно време, за да приведе конституцията в съответствие с европейските задължения на страната¹⁷. Следователно, през този период Полша продължи да предава своите граждани. Наказателно-процесуалният кодекс на Полша бе изменен вследствие на конституционната промяна от 7 ноември 2006 г. Въпреки че гореспоменатите изменения влязоха в сила едва на 26 декември 2006 г.¹⁸, новият член 55 от Конституцията се прилага пряко в полското право от 7 ноември 2006 г., в съответствие с решението на Конституционния съд.

В случая на Германия обаче, Конституционният съд счете за уместно да обяви за нищожен целия закон, приет с цел изпълнение на европейската заповед за

¹⁴ RJE 6, 31.03.2006 г.

¹⁵ <http://www.ejn-crimjust.eu.int>

¹⁶ Приложение II към годишния доклад на Евроюст за 2004 г.

¹⁷ Решение на Конституционния съд (Полша) P 1/05 от 27.4.2005 г., публикувано в официалния сборник решения на Конституционния съд (Orzecznictwie Trybunalu Konstytucyjnego. Zbiór urzędowy) 2005 серия. A №4, точка 42.

¹⁸ Членове 607p, 607t, 607w от полския наказателно-процесуален кодекс.

арест, с мотив, че някои от неговите разпоредби са противоконституционни. По този начин, между 18.7.2005 г. и 2.8.2006 г., дата на влизане в сила на новия закон, транспониращ рамковото решение, Германия престана да предава и дори да екстрадира свои граждани. Тя приемаше да предава издирвани лица с друга националност само по режима на екстрадиция. В същото време, Германия продължи да издава европейски заповеди за арест, предназначени за другите държави-членки.¹⁹

Тази ситуация постави началото на период на безпрецедентна юридическа несигурност. Две държави-членки (Испания и Унгария), позовавайки се на принципа на реципрочност, отказаха през този период да признават заповедите за арест, издадени от Германия. Испания и Унгария бяха на мнение, че след като Германия не прилага принципа за взаимно доверие, тя не може да изисква от останалите държави-членки да приемат нейните искания за предаване на граждани с друга националност. На тази ситуация бе сложен край на 2 август 2006 г. с влизането в сила на новия закон за транспозиция, приет на 20 юли 2006 г.

В случая на Кипър, Върховният съд потвърди, че предаването на кипърски граждани е противоконституционно и принуди правителството, както в случая на Полша, да се ангажира в процес на изменение на Конституцията, което влезе в сила на 28 юли 2006 г.²⁰ При все това новият член 11 въвежда ограничение във времето по отношение на възможността за предаване на кипърски граждани, като това ще бъде възможно само за деяния, извършени след датата на присъединяване на Кипър към ЕС, тоест от 1 май 2004 г. Така изменената Конституция позволява също екстрадирането на кипърски граждани за деяния, извършени след изменението, по силата на международни конвенции, ратифицирани от Кипър.

Интересно е да се отбележи, че в редица други държави-членки, висшите съдилища потвърдиха националните разпоредби, които разрешават предаването на собствените им граждани (Чехия²¹, Гърция, Португалия и т.н.). По този въпрос чешкият Конституционен съд прие позиция, която е в полза на ефективното транспониране на рамковото решение. В решението си от 3 май 2006 г., Конституционният съд се произнесе против отменянето на закона за транспозиция на европейската заповед за арест, като припомни, че държавите-членки на ЕС трябва да имат взаимно доверие в съдебните си системи, включително и в наказателно-правната материя и че чешките граждани, които се ползват от европейско гражданство, трябва освен правата да поемат и задълженията, които то носи. В този контекст временното предаване на чешки граждани, за да бъдат съдени или за да излежат присъда на територията на друга държава-членка, не противоречи на чешката конституция, която не може да бъде използвана като бариера пред ефективното транспониране на норма от европейското право.

¹⁹ Решение на Конституционния съд (Германия) от 18.7.2005 г., BvR 2236/04, също може да бъде намерено в 58 NJW (Neue Juristische Wochenschrift) 2289 (2005 г.)

²⁰ Решение на Върховния съд (Кипър) от 7.11.2005 г., приложение № 294/2005 (съществува и обобщение на английски: документ на Съвета № 14285/05 от 11.11.05 г.)

²¹ Решение на Конституционния съд от 3 май 2006 г., 434/2006 Sb.

Като цяло решението подчертава важността на усилията, които държавите-членки трябва да положат за сближаване на своите вътрешни правни системи, в контекста на транспозиция на рамковите решения. Следва да бъдат отбелязани и заключенията на Съда на Европейските общности, сезиран по преюдициален въпрос от белгийския арбитражен съд на основание член 35 от Договора за Европейския съюз.

В този случай сдружението с идеална цел *Advocaten voor de Wereld* подава жалба пред белгийския арбитражен съд против закона от 19 декември 2003 г.²², транспониращ рамковото решение с мотив, че той противоречи на член 10 и член 11 от Конституцията на Белгия. Конституционният съд отложи решението си и отправи два преюдициални въпроса към Съда на ЕО относно съответствието на рамковото решение с член 34, параграф 2, точка б) от Договора за Европейския съюз, според който рамкови решения могат да бъдат приемани само с цел сближаване на правните и регулаторните разпоредби на държавите-членки и относно съответствието на премахването на задължението за проверка за двойна наказуемост на деянията от рамковото решение с член 6, параграф 2 от Договора за ЕС, и по-специално с принципа на законност в наказателното право и принципа на равенство и недискриминация, гарантирани по този член.

В своите заключения, генералният адвокат Colomer стигна до извода, че рамковото решение не противоречи на член 34, параграф 2, буква б) член 2, параграф 2 и не нарушава принципа на законност в наказателното право и принципа на равенство и недискриминация. Съдът на ЕО потвърди в своето решение²³ заключенията на генералния адвокат и отхвърли в тяхната цялост мотивите, представени от сдружението *Advocaten voor de Wereld*.

Оттогава равносметката от системата за предаване, установена от рамковото решение, е определено позитивна.

2.2. Положителна равносметка за транспозициите

2.2.1. Получена информация за нови изпълнителни мерки след 2005 г.

Новите национални законодателни мерки, приети от държавите-членки, позволиха да се прецизира правното основание, което даде възможност на национално равнище за:

- подновяване изпълнението на присъдите по отношение на издирваните лица (член 4, параграф 6 / Белгия);²⁴
- временно задържане на лице, което е обект на издирване с внесено чрез Интерпол искане от държава-членка, която не участва в Шенгенската

²² *Moniteur belge* от 22 декември 2003 г., второ издание, стр. 60075

²³ Решение на Съда от 3 май 2007 г., C-303/05, все още не е публикувано в Сборника

²⁴ Точка 2.2.1 от първия доклад

информационна система (член 9, параграф 3 / Нидерландия, Швеция и Полша),²⁵

- предаване по други причини за нарушения, не всички от които влизат в полето на действие на рамковото решение (*remise accessoire*) (Унгария)²⁶.

Тези мерки идват в отговор на нужди, набелязани в първия доклад и потвърдени от практиката. Те заслужават да бъдат считани като добри практики от държавите-членки, които все още не предлагат такива възможности.

Трябва да се отбележи също че:

- Чехия измени своя закон за транспозиция, за да даде обратна сила на европейската заповед за арест.²⁷ Това изменение влезе в сила на 1 юли 2006 г. Както бе обяснено по-горе, известни ограничения остават по отношение на чешките граждани. На практика европейската заповед за арест все още не може да се прилага за деянията, извършени от чешки граждани преди 1 ноември 2004 г.
- На 20 юли 2006 г. Германия прие нов закон за транспозиция, който влезе в сила на 2 август 2006 г. в съответствие с решението на Конституционния съд, цитирано по-горе. Член 80 от новия германски закон, тълкуван в съответствие с решението на Конституционния съд, предвижда все пак, че в „смесени“ случаи, за които няма ясна национална или чуждестранна отпратка, трябва да се извърши проверка за двойна наказуемост на деянието, както и да се прецени ефективността на съдебната процедура спрямо извършеното нарушение, което изглежда в противоречие с рамковото решение.
- Малта прие нов закон, изменящ закона за транспозиция на европейската заповед за арест, който влезе в сила на 19 септември 2006 г.

Вследствие на първия доклад на Комисията, Словения, както Чехия, изрази своето намерение да измени законодателството си с цел цялостно прилагане на европейската заповед за арест.

Това изменение не бе извършено до 1 юни 2007 г.

2.2.2. Коментари и нова информация, получени след първата оценка

По-голямата част от държавите-членки реагираха в писмена форма по отношение на първия доклад на Комисията. Въз основа на техните коментари, публикувани от Съвета²⁸, службите на Комисията нанесоха някои поправки в приложения към настоящия доклад документ. Повече от половината от тези коментари съдържат информация, която държавите-членки трябваше първоначално да представят на Комисията на основание на член 34 от рамковото решение, една четвърт са обосновани от фактически или

²⁵ Точка 2.2.2 от първия доклад

²⁶ Член 2 от Европейската конвенция за екстрадиция, 13.12.1957 г., Съветът на Европа

²⁷ Точка 2.2.1 от първия доклад

²⁸ http://ue.eu.int/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=FR&cmsid=545&id=66

тълкувателни грешки в първия доклад, а останалите съдържат оценки, които Комисията не може да сподели или наблюдения.

Предвид допълнителната информация, внесена от коментарите, въпреки че заключенията на Комисията от първия преработен доклад остават същите, равносметката относно транспозицията изглежда по-добра. В същото време усилията за привеждане в съответствие с рамковото решение трябва да продължат.

2.2.3. *Усилия, които трябва да продължат*

Подобренията, постигнати от 2005 г. насам от държавите-членки по отношение на транспонирането на рамковото решение са като цяло задоволителни, но не засягат основните недостатъци, посочени от Комисията в предишния ѝ доклад.

За сведение, освен проблемите, споменати по-горе и свързани с прилагането във времето на заповедта за арест (Чехия и Полша за своите граждани, Люксембург и Словения) и предаването на собствените си граждани (Кипър), със съжаление трябва да се отбележат следните проблеми по транспонирането:

- Изменение на изискваните минимални прагове на присъдите (член 2 / Нидерландия, Австрия, Португалия; член 4, параграф 7б / Обединеното кралство);
- Възстановяване на проверката за двойна наказуемост на деянието по отношение на всички 32 категории нарушения (член 2 / Италия) или само за една категория (Белгия, Словения²⁹, Обединеното кралство – от момента, в който част от нарушението е извършено на тяхна територия, при Полша се използва редовно по отношение на полските граждани).
- Определяне на изпълнителен орган вместо компетентни съдебни органи като цяло (член 6 / Дания) или отчасти (Германия, Естония, Латвия, Литва).
- Правомощия за вземане на решения, предоставени на централните власти, с което се надхвърля отредената им от рамковото решение спомагателна роля (член 7 / Естония, Ирландия, Кипър).
- Промяна в случаите, при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест (член 3, параграф 1 / Дания, Ирландия); член 3, параграф 2 / Ирландия) и дори въвеждането на мотиви за отказ, които надхвърлят предвидените в рамковото решение (член 1, параграф 3 / Гърция, Ирландия, Италия, Кипър, Полша) или въобще не са предвидени от него, като тези, които се основават на договори или на конвенции, които не са изрично отхвърлени от рамковото решение (член 3 / Нидерландия и Обединеното кралство). Новият закон на Малта, изменящ закона за транспозиция на европейската заповед за арест, все пак премахва някои от мотивите за отказ, като тези, основани на несправедливи или насилствени обстоятелства на предаване, посочени в член 16, алинея 2 от националния закон.

²⁹ Проектозакон, предвиден от Словения за 2007 г.

- Изискване на допълнителни условия (член 5, параграф 1 / Малта, Обединеното кралство); член 5, параграф 3 / Нидерландия; Италия) или данни или документи, които не са предвидени от формуляра (член 8-1 / Чехия, Италия, Малта). По отношение на Чехия, Комисията бе информирана, че циркулярно писмо на Министерството на правосъдието от 19 май 2006 г. предвижда да се използва формуляра за издаване на европейска заповед за арест, който се съдържа в рамковото решение. Циркулярното писмо е законодателен инструмент в чешкото право. В допълнение, исканията за допълнителна информация се налагат на чешките съдебни органи само когато те са страна издаваща заповедта за арест. На практика, някои държави (Обединеното кралство, Ирландия) изглежда изискват почти систематично допълнителна информация и дори преиздаването на заповедта за арест, което представлява проблем за други държави, чието законодателство не им позволява това, и което удължава значително продължителността на процедурата.
- Когато става въпрос за предаване на собствените си граждани, въвеждането на ограничение във времето (член 4, параграф 6 / Чехия и Полша) или възстановяване на проверката за двойна наказуемост на деянието (член 5, параграф 3 / Нидерландия, Полша), както и преобразуването на издадена присъда в друга държава-членка (Чехия, Нидерландия, Полша).
- Процедурни неточности при получаването на съгласие на издирваното лице (член 13 / Дания; член 14 / Дания).
- Различни практики при „предаването по други причини“ (*remise accessoire*) (хипотеза, при която европейската заповед за арест се отнася не само до нарушението, предвидено в рамковото решение, но и за други нарушения, които не са в неговия обхват) заради отсъствието на изрична разпоредба в рамковото решение (член 16). Такова предаване е възможно поне в 9 държави-членки (Дания, Германия, Естония, Испания, Финландия, Латвия, Литва, Австрия, Швеция). Във Франция съдията решава относно възможността за подобно предаване, тъй като законът не предвижда тази хипотеза.
- Липса на максимален срок за решението на висшите съдилища (член 17 / Чехия, Малта, Португалия, Словакия, Обединеното кралство) или максимален срок, надвишаващ нормата от 60 дни (Белгия) или тавана от 90 дни при касационни дела (Франция, Италия).

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Този доклад потвърждава общите заключения за 2004 г. Въпреки първоначалното забавяне, което в някои случаи достигна 16 месеца (Италия) и проблемите, предизвикани от трудности от конституционен характер в поне две държави-членки (Германия за част от 2005 г. и 2006 г. и Кипър), прилагането на рамковото решение бе успешно. От 1 януари 2007 г. Европейската заповед за арест действа на територията на всички държави-членки, включително и на територията на България и Румъния. Положителното ѝ въздействие се потвърждава с всеки изминал ден, както по отношение на съдебния контрол, така и поради нейната ефикасност и бързо действие, като в същото време не се нарушават основните права на човека.

Въпреки че през 2005 г. се появиха ясни подобрения в транспозицията, те са все още недостатъчни. Списъкът на държавите-членки, които трябва да положат повече усилия, за да се приведат в съответствие с рамковото решение (а именно Чехия, Дания, Естония, Ирландия, Италия, Кипър, Люксембург, Малта, Нидерландия, Полша, Словения, Обединеното кралство), остава дълъг.

Като се има предвид същността ѝ, настоящата оценка не засяга бъдещи задълбочени анализи на практиката. Ето защо, в допълнение, Комисията участва активно в изготвянето на взаимната оценка (партньорска оценка) на прилагането на заповедта за арест и пожела да подчертае в настоящия доклад и в приложението към него практическите аспекти на прилагането на рамковото решение в 27-те държави-членки.